

ביצד מעברין פרק המישי עירובין

לית דחש דהא דר' עקיבא. דקיימא לן כדברי המיקל בעירוב כדפי' בקונט' ותחומין דרבנן כדפי' בפ' מי שהוליוהו (לעיל דף מו.):

הדרן עלך ביצד מעברין

הדר. ר' אליעזר בן יעקב אומר עד שיהו ב' ישראלים אוסרים בו. משמע דאתרבייהו קאי ר"ל בן יעקב לעכו"ם ולכותי וצנמ' מפרש דטעמא דר' עקיב' דכיון דעכו"ם חשוד אשפיכות דמים בתרי דשמיחי דדיירי גזרו בהו רבנן שמא ילמד ממעשיו כו' ול"ת והרי כותים ללא חשדי אשפיכות דמים ולא רכיביה דמוכח פ"ק דמס' ע"ג (דף טו:) שמעמילין בהמה צפונקאות של כותים ומתחדין עמהם א"כ שמיחי דדיירי ונגזור חמד ואין לומו ר"ל צן יעקב סבר דכותים גרי אריות הן וחשדי דהא אפילו למ"ד גרי אריות הן לא חשדי מדפריך התם צע"ו עלה מצרימתא דאסרו למכור בהמה דקה לכותים ור"ל להוכיח ממון כך דטעמא משום דאמי לזבוי לעכו"ם ולא משום דחשדי ואמאי דלמא צכותים גרי אריות הן גרי אמת הן פליגי ואומר ר"י דעיקר תקנה משום עכו"ם איתקן שמא ילמד ממעשיו ולא משום דזוקי וכותי ואגב אסרו צעכו"ם אסרו נמי צכותי וכיון שלא נאסר אלף ע"י עכו"ם לא החמיר בהן יותר מן העכו"ם:

אמר רבן גמליאל מעשה בצדוקי א' בו'. קסבר דזוקי אינו כעכו"ם כדמפרש בגמ' ופי' בקונטרס אבל צכותי מודה דהרי הוא כעכו"ם משום דגרי אריות הן ואע"ג דת"ק דאסר כותי היינו רבי מאיר כדלמר בגמ' ושמעין ליה דקסבר גרי אמת הן צפרק ד' וה' (צ"ק דף נח:) ואפ"ה אסר צכותי מ"מ האנך צקונטרס לפרש טעמא דר"ג משום גרי אריות דת"ק נחלף דלמא דלף מפליג בין דזוקי לכותי ואסר דזוקי אע"ג דישראל גמור הוא וה"ה צכותי אבל לר"ג דמפליג בין דזוקי לכותי ע"כ ריך לומר משום דלדוקי ישראל גמור הוא וכותי עו"ג גמור דגרי אריות הן ומיהו קשיל לר"י דמשמע דהדיא צפ"ק דגיטין (דף ט:) דר"ג סבר ליה דכותים גרי אמת הן דמכשיר גט שני עדין כותים ואמר נמי צפ"ק דחולין (דף ה:) דר"ג וצית דינו נמנו אשמיעת כותים ואסרוה ומפרש התם טעמא משום דסבירא להו כר"מ דגזר על יינם לפי שנמאל להם דמות

יונה וחייש למיעוט ש"מ דגרי אמת הן דאי גרי אריות הן לא היה ריך למיגר עליהן ומאליהן קמיתסרי וצקונטרס פירש דהיה רבן גמליאל בנו של ר' יהודה הנשיא אבל תימה דכל מקום רגיל לקרותו או רבן גמליאל בר רבי או רבן גמליאל בנו של ר"י הנשיא ועוד דלף יתכן דר"מ דהוה קודם רבן גמליאל בר רבי גזר על יינם דרבנן ושצק שמיטה דאורייתא שהוצרך ר"ג צ"ר לגזור עליה ועוד דאין סבירא לל דאם גזר על יינם משום יין נסך שתהא שמיטתם מותרת כיון שנחשבו כמומר' (לעכו"ם דהא אמרינן צפ"ק דחולין (דף ה:) מומר' לעכו"ם אסור לאכול

מעשה צדוקי שהיה דר עמנו צמזוי. וציטלנו' רשותו: כיון דקדש היום מנד כדי שלא יחזור צו: עד שלא יוציא. כליו תחלה ויחזור ויחזיק ברשותו ויאסור עליכם. וש"מ דאינו כעכו"ם דאי אגירו מנייה היכי מצי למחדר ר"ג אע"ג דמפיק לא אסר דהא נקיט דמי: מהרו ועשו לריכס צמזוי. מצעוד יוס דשצבת לא מהני לכו האי ציטול שמא יוציא ויאסור עליכם דקסבר רבי יהודה אע"ג דהחזיקו בני מצוי צמזוי תחילה מצי לאהדורי ציה: גמ'

גמ' צעיר חריבה. מדויריה אכל מחילותיה קיימות קציב לה: לרבנן מהלך אס כולה. דהא שבת צאיור מחילות. והוא הדין לר"ע והא דנקטו רבנן משום המניח עירובו דצעי למיתני חילוק בין חריבה לישיבה ולר"ע אפי' בישיבה אין לו ממקום עירובו אלא אלפים: הניח עירובו צעיר חריבה כו'. דכי אמור רבנן כל העיר לו כד' אמות צמישצבת

כדתנן דהדיא אימתי צומן שאין בה דיורין אלא צחריבה מודו: ה"ג הא צאין צה דיורין מודין ליה: אינה ראוייה לדירה. שפלו מחילותיה: מערה דקיהו. גדולה היטה והיא צילא צה דקיהו לילה מירושלים לצרוח מפני הכסדים כדמצי צירמיה (צ) ומצקע הטייר וגו': אף עיר חריבה. ועל כרחק חריבה מדיורין ולא מחומה דאי מחומה לא הו תני מהלך את כולה כיון דלא שבת צאיור מחילות (ו) וה"ה ר' עקיבא ואע"ג דש (חומה קמני שבת ולא קמני הניח: מני. הא דלא תני הניח: אי נימא ר"ע. דלית ליה צהניח מהלך את כולה אמאי תנא עיר דומיא דמערה למימר דצחריבה קאי: אפי' ישיבה נמי. הניח לר"ע לא והא ליכא למימר דהא דנקט חריבה משום שבת נקט למימר אע"ג דהיא חריבה היא דשבת מהלך את כולה הא מאי איריא עיר אפילו תל ונקע וקמה קצורה ושיצולין מקיפות אותה אמרין צפרקין קמא (דף טו.) מהלך את כולה: אלא לאו רבנן. ושמע מינה צחריבה מודו דהא על כרחק הא דנקט חריבה משום שירא דשירי ולא תנא הניח נקט לה: אף מערה ישיבה. ולאשמעינן דאפ"ה שבת אין הניח לא כר"ע: והא מערה דקיהו קסני. וואין שם דיורין דריין דהא של מלך היטה. א"כ השתא לית צה דיורין: בני גניסא דבי אגוצר. צית הכנסת גדול היה וכולו מוצלע בצלפים של תחום מצרימתא והס לא היו מושאין להוליך העירוב עד סופו ולהניחו שם דסבירא להו כרבנן דכיון דמונח צאיור מחילות מהלכין את כולו וחוצה לו אלפים: גוו ציה עפי. העמיקן עוד להעמיד העירוב עד סופו ולהניחו שם: כי היכי דלישפירו לנו עפי. דהא ממקום העירוב צעיתו למדוד: פלגא. חולק על חכמים אתה: צעירובין לית דחש להא דרבי עקיבא. דקי"ל הלכה כדברי המיקל בעירוב:

הדרן עלך ביצד מעברין

הדר עם העכו"ם בחצר או עם א מי שאינו מודה בעירוב הרי זה אוסר עליו (ו) ר' אליעזר בן יעקב אומר ד לעולם אינו אוסר עד שיהו שני ישראלים אוסרין זה על זה אמר ר"ג מעשה בצדוקי אחד שהיה דר עמנו במבוי בירושלים ואמר לנו אבא מהרו והוציאו את הכלים למבוי עד שלא יוציא ויאסר עליכם רבי יהודה אומר בלשון אחר מהרו ועשו צריכם במבוי עד שלא יוציא ויאסר עליכם: גמ'

הדר עם העכו"ם או עם מי שאינו מודה בעירוב. כותי כדלמר צפרק צכל מערבין (לעיל ג:) אוסר עליו. לטלטל מצינו לחצר עד שיסכור הימנו רשות שיש לו בחצר: עד שיהו צ' ישראלים. דרין צב' צמים ואוסרין זה על זה וצאין לערב ציניהן העכו"ם אוסר עליהן אבל על היחיד אינו אוסר וצגמרא (סב.) מפרש טעמא: מעשה צדוקי אחד. קסבר ר"ג דזוקי אינו כעכו"ם ולא דמי לכותי דגרי אריות הן ואינם גרים גמורים אבל דזוקי ישראל הוא הנהפך למינות (ו) ואינו מודה בתורה שצעל פה כיון דישראל הוא יכול לצטל רשותו צלא שום שפירות: ואמר לנו אבא מהרו והוציאו כלים למבוי. והחזיקו צו כליו תחלה ויחזור ויחזיק ברשותו ויאסור עליכם. וש"מ דאינו כעכו"ם דאי אגירו מנייה היכי מצי למחדר ר"ג אע"ג דמפיק לא אסר דהא נקיט דמי: מהרו ועשו לריכס צמזוי. מצעוד יוס דשצבת לא מהני לכו האי ציטול שמא יוציא ויאסור עליכם דקסבר רבי יהודה אע"ג דהחזיקו בני מצוי צמזוי תחילה מצי לאהדורי ציה: גמ'

(א) גמ' א: ישובה וכן להלן. (ב) וביקדושוני נח. קיי רבה על מר יהודה פלגא פרשי' קנור רגיל לחלוק על חכירין. (ג) ולעיל לא. (ד) נמשנה שנמשיות גרס דברי ר"מ. (ה) רש"ל ורש"א מ"ו. (ו) צמ"א: ישובה וכן להלן. (ז) צמ"א איתא שאין צה דיורין דהא. (ח) ולעיל מו. (ט) צמ"א: לרשע. (י) צ"ל וצטל לנו. (יא) צמ"א: כמשמדים. (יב) צמ"א:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אף עיר וכו' ואע"ג דיש לה חומה: